

KAPITEL III

"HVO måler vandet i Sin Hånd,
afmærker med fingerspand Himlen,
måler jordens støv i skæppe,
og vejer bjerge med bismær,
eller i vægtskål høje?" (Es.40:12)

"HERRENS gerninger ere store,
de blive søgte af alle dem, som have lyst til dem" (Ps.111:2)

Vi ved, at "*Fuldkommen* er Guds vej"(Ps.8:31) og "Herrens lov er *fuldkommen*" (Ps.19:8). Alle Herrens gerninger og alle Herrens ord er gjort, talt og skrevet på den rette måde, til det rette tidspunkt, i den rette rækkefølge og i det rette antal. "Han målte vandet med mål"(Job 28.25); "Han fastsætter stjernernes tal"(Ps.147:4); "Han mønstrer deres hær efter tal"(Es.40:26). I alt, hvad Gud gør, møder vi orden, plan, love, regelmæssighed og fuldkommenhed. Dette gælder også i spørgsmålet om tal og antal.

Bibelens tal er ikke kun endnu et gennemgående og betagende vidnesbyrd om Skriftens inspiration og perfekte sammenhæng; de enkelte tal optræder ofte i konsekvente og signifikante betydninger, for også tallene bliver en del af Herrens åbenbarede værk og ord, som vi som kristne glæder os over og studerer, fordi "hvert Skrift er indåndet af Gud og nyttigt til belæring" for Guds-mennesket. Et lille indblik i, hvilken plads tal måtte indtage ellers i Guds store værk og plan, får vi måske en antydning i Dan. 8:13:

"Derefter hørte jeg en hellig (en helellig én,d.v.s. en engel) som taledede og en anden hellig sagde til den ,der taledede:"På hvor lang tid går synet.....etc."

Her åbenbares en vis fremtidig profetisk hændelse overfor Daniel af en hellig, og en "anden" hellig stiller så et "talmæssigt" spørgsmål:-"På hvor lang tid?". Navnet på denne "anden" hellige er givet i den hebraiske tekst og placeret i marginen med angivelse af meningen. Engelen navn er *Palmoni*, hvilket betyder "hemmelighedernes tal-giver" eller "den vidunderlige tæller" ("numeratør": den, der sætter tal eller tæller tal). Det lader således til, at mindst een hellig engels funktion har med tal at gøre.

Mere systematisk er der to måder, på hvilke tal i Skriften træder frem. For det første er der talværdien af eet eller flere ord og endog hele sætninger - Gematria såkaldet - baseret på, at i både hebraisk og græsk er der knyttet talværdier til alfabetets enkelte bogstaver (Aleph=1. Beth=2. Gimel=3, etc., og for græsk: Alpha=1. Beta=2. Gamma=3, etc.) Ved at sammenlægge bogstavværdierne i et ord, får vi dette ord's "talværdi", f.eks.:

J	Iota	10
E	Eta	8
S	Sigma	200
U	Omikron	70
	Upsilon	400
S		200
		888

Den anden måde, hvorpå tallene fremtræder, er ved det antal gange et ord eller udtryk eller sætning er anvendt af HelligÅnden. Dette antal gange et ord benyttes i den hele Skrift, i eet af Skrifterne, i GT eller i NT, af hænger af den *specielle* signifikans, ordet måtte besidde. For ordets betydning korresponderer med betydningen af det antal gange det fremkommer. Hvor der ikke er nogen speciel signifikans i meningen eller brugen af et ord, er der heller ikke nogen speciel signifikans i antallet af forekomster. HelligÅnden lægger så at sige, Sin særlige vægt bag visse ord af almindelig vigtighed, som vi vil se. Eller sagt på en anden måde: det er tydeligt, at visse ord er blevet reserveret til en ganske bestemt og præcis brug, hvorfor vi i vores tekstforståelse må søge at være opmærksom herpå.

Hensigten med det følgende er ikke at foretage nogen fyldig gennemgang, men blot at henlede den interesseredes opmærksomhed på et af Skriftens mange facetter. Den enkelte må selv "søge og se", om det er således. Alene materialets omfang gør, at det er umuligt indenfor Gematriaen at udtale sig dogmatisk, men dette ændrer på den anden side ikke det konsekvente billede, der tegner sig. Lad os således først opsummere den signifikans, de forskellige af de vigtigste tal indeholder (som det fremgår i "Companion Bible" jvf. bibliografien), og derefter se på nogle af dem særskilt.

EEN,¹ betegner *enhed* og *påbegyndelse*. Den første forekomst af ord eller udtryk angiver deres essentielle betydning for vores forståelse. Ord, der kun forekommer een gang (på originalsprogene) er eftertrykkelige og betydningsfulde. Første skabelses-dag: lys.

TO,² betegner *forskel*, *forskellighed*. Om to forskellige er enige i et vidnesbyrd, står det fast; ellers implicerer to *modstand*, *fjendskab* eller *deling* (anden skabelsesdag).

TRE,³ betegner *fuldstændighed* og følgelig navnlig *Guddommelig* perfektion og fuldkommenhed. Den tredje skabelsesdag fuldstændiggør det fundamentale skabelsesværk. Fjerde, femte og sjette dag svarer til og "gentager" første, anden og tredje dag, jvf. strukturen:

A/	a/2-5 Mørke og lys. Nat og dag	Første dag
	b/6-8 Vandene. Deling mellem dem	Anden dag
	c/24-31 Jorden. Frugten frembragt af den	Tredje dag
	(a/14-19 Dag og nat. Sol og måne	Fjerde dag
	(b/20-23 Vandene. Liv frembragt af dem	Femte dag
	(c/24-31 Jorden. Liv frembragt af den	Sjette dag

Tre (3) inkluderer også opstandelse; på den tredje dag kom jorden til syne og frembragte frugt.

FIRE,⁴ betegner *de skabte værker* (3 plus 1) og henviser altid til det konkrete, materielle skabelsesværk vedrørende jorden og ting "under solen" og jordiske ting.

FEM,⁵ betegner *Guddommelig nåde*. Det er 4 plus 1: Gud lægger Sine gaver og velsignelse til Sine hænders arbejder. "Jorden" (heb. *Ha'aretz*) er et multiplum af 4, medens "Himlene" (*Hashamayim*) er et multiplum af 5 i Gematria. Ligeledes er *charis* (græsk: "nåde") et multiplum af 5. Tallet 5 er iøvrigt den gennemgående faktor i Tabernaklets mål.

SEKS,⁶ er det *menneskelige tal*. Mennesket skabtes på den sjette dag og denne første forekomst gør tallet 6 (og alle multipla heraf) særligt til menneskets tal-tegn. Mennesket arbejder 6 dage. Hans dags timer er et multiplum af 6. De mennesker, der særligt i Skriften betegner og typificerer menneskets hårdnakkede ulydighed mod Gud (f.eks. Goliath, Nebuchadnezzar, Antikrist) er eftertrykkeligt markeret med dette tal. SYV,⁷ betegner *åndelig perfektion*. Det er tallet eller tal-tegnet forbundet med HelligÅndens gerninger. Han er Forfatteren af Guds ord og tallet 7 er, som det er velkendt, stemplet på Ordet i ganske overvældende grad.

OTTE,⁸ betegner *opstandelse*, *genfødsel*, en ny begyndelse. Det nye første (oktaven i musik, farver, ugens dage etc.). Det er tallet forbundet med HERREN, Som på den "ottende" eller nye "første dag" opstod fra de døde. "Jesus" er 888 og tallet 8 er stemplet på det, der har at gøre med Herrens navne, Herrens folk, Herrens gerninger.

NI,⁹ betegner *endelig dom*. Det 3 x 3: produktet af Guddommelig fuldstændighed. Tallet 9, dets faktorer eller multipla, ses i de tilfælde, hvor *dom* er emnet.

TI,¹⁰ betegner *ordensmæssig perfektion*. En anden "første nye".

ELLEVE,¹¹ betegner *uorden*, *disorganisation*, fordi tallet er eet for lidt til at "nå op" på tolv.

TOLV,¹² er *regeringsmæssig perfektion*. Det er tallet eller faktoren i alle tal forbundet med regering: hvad enten ved stammer, eller apostle, eller i måling af tid eller ting, som har at gøre med regering i Himlene eller på jorden. I særlig grad Israels tal.

TRETTE,¹³ betegner *oprør*, *vantrø*, *frafald*, *opløsning*, *revolution* etc., som fastsat ved tallets første forekomst (1.Mos.14:4) og bekræftet ved dets anden forekomst (1.Mos.17:25: Ishmael "Abrahams vantro barn"). Tallet 13 og dets multipla findes i alle tal og i Gematriaen i alle navne og passager forbundet med oprør etc. Følgelig og ligeledes er tallet forbundet med *soning for synd*.

Andre tal følger reglerne, der bestemmer de mindre tal, som værende deres faktorer, sum, produkt eller multipla. Eksempelvis finder vi følgende:

25 = 5 ²	Nåde eftertrykkeliggjort.
27 = 3 ³	Guddommelighed eftertrykkeligt fremhævet.
28 = 7x4	Åndelig perfektion i forbindelse med jorden.
30 = 3x10	Guddommelig perfektion vedrørende orden.
40 = 10x4	Guddommelig orden appliceret på jordiske ting. Således tallet for prøvelse.

For den troende indeholder tallene en yderligere lære og åbenbaring, som vi glæder os over at søge, som Herren nu måtte tilsige os det, idet vi stadig holder os for øje, at uden HAM, den opstandne Frelser, havde vi intet håb og intet at søge. Men leder vi, overvældes vi, idet vi atter pointerer, at Skriftens mangeartede og spændende facetter kun er relevante, hvis vi derigennem forøger vores kendskab til og kundskab om Kristus.

EEN, 1

GUD, Den Eneste, Den Første, Han, Som For- (først,- første,-) årsager alt. Det første bud er: "Du må ikke have andre guder". Vi begynder med GUD; alle vore ord og handlinger bør karakteriseres af Bibelens *første* ord: "I BEGYNDELSEN GUD". Gud først er Skriftens og Kristi vidnesbyrd: "Søg *først* Guds rige og Hans retfærdighed" (Matth.6:33)

"Så siger Herren, Israels konge,
dets Genløser, Hæskarers Herre:
Jeg er den første og den sidste,
uden Mig er der ingen Gud" (Es.44:6)

"Hør Mig dog nu, oh Jacob, Israel, du, som Jeg kaldte.
Mig er det; Jeg er den første også Jeg er den sidste.
Min hånd har grundlagt jorden,
Min højre udspændt himlene" (Es.48:12-13)

"Før Mig blev en Gud ikke dannet,
og efter Mig kommer der ingen.
Jeg, Jeg alene er Herren,
uden Mig er der ingen Frelser" (Es.43:10-11)

"Jeg er Alpha og Omega,
Den første og den sidste" (Åb.1:11, 2:8, 22:13)

Dette er den store, fundamentale sandhed: HAN ER. HAN HAR TALT TIL OS. Men det hjælper os ikke, at vi ved det, hvis vi ikke *tror*, hvad Gud siger, både gennem profeterne, Hans andre tjenere og I SØN: Gud Selv, Der blev menne- ske; død for vore synders skyld OG opstanden fra de døde. Skaberen af den første Adam, Der selv blev den sidste Adam.

Første gang ord eller udtryk forekommer ser vi den grundlæggende betydning og det essentielle indhold i samme. I det hele taget er "første-forekomster" instruktive:
Herren Jesu første ord: Kun een ting beretter Skriften om ,hvad Jesus sagde i perioden fødsel - dåb. Kun een sætning fra 29 års liv. Tydeligvis må det være vigtigt, når HelligÅnden udvælger netop følgende, sagt da Herren var tolv år gammel:

"Hvorfor ledte I efter Mig? Vidste I ikke, at Jeg bør være i Min Faders gerning?"

Bemærkelsesværdige ord, navnlig i lyset af Hans *sidste* ord: "Det er fuldbragt".
Hvad var fuldbragt? Faderens gerning; Faderens vilje, som Sønnen kom at gøre. Alt, hvad Kristus gjorde og sagde, var af Faderen:

"Jeg har herliggjort Dig på jorden, ved at fuldbyrde den gerning, som Du har givet Mig at gøre" (Johs.17:4).

Herren Jesu første ord i Sin tjeneste: Ved Sin dåb (Matth.3:13-17) blev Han salvet til Sin tjeneste, hvorefter Han ledtes af Ånden ud i ørkenen. Kristi første ord i Sin tjeneste er, som HelligÅnden fremhæver:

"DET ER SKREVET".....DET ER ATTER SKREVET.....THI DET ER SKREVET".

I nogle af Herrens sidste tjenesteord, i den ypperstepræstelige bøn, er der samme trefoldige henvisen til ORDET:

"De ord, som Du har givet Mig, har Jeg givet dem".

"Jeg har givet dem Dit ord".

"Hellige dem i Sandheden; DIT ORD ER SANDHED" (Johs.17:8,14,17)

Ikke blot finder den kristne, jvf. det sidste citat, her det absolutte og eneste svar på spørgsmålet: hvad er sandhed?. Men lærer vi ikke også af Herrens forbillede, at *al Guds tjenestes begyndelse og ende er Guds ord?* Om vi dog måtte holde os dertil og til intet andet.

Åndens en-hed: Enheden i med-lemmerne af Kristi Ene Legeme. Denne en-hed kan vi ikke skabe, men den er skabt for os i Kristus. Vi kan bevare den og leve deri gennem HelligÅnden. Denne en-hed fremtæder således (Ef.4:4-6) med den ophøjede Kristus som centrum:

”Åndens enhed i fredens bånd:

A/ Eet Legeme

B/ og een Ånd

C/ ligesom I også bleve kaldede til eet Håb i eders Kaldelse;

D/ EEN HERRE,

(C/ Een Tro,

(B/ Een Dåb,

(A/ Een Gud og alles (Legemets med-lemmers) Fader, Som er over (eder) alle og igennem (eller: med eders) alle, og i eders alle”.

Første forekomst af ”Hallelujah”: Hvor møder vi det først? I Ps.104:35:

”Måtte dog syndere udryddes af jorden, og ugudelige ikke være ydermere!
Min sjæl, lov Herren! Hallelujah!”

Og første gang i det Nye Testamente: Åb.19:1-3:

”Derefter hørte jeg ligesom en høj røst af en stor skare i Himmelen, som sagde:

Hallelujah! Frelsen og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud.

THI sande og retfærdige ere Hans domme, at Han har dømt den store skøge, som fordærvede jorden med sin utugt, og krævet Sine tjeneres blod af hendes hånd.

Og de sagde anden gang:

Hallelujah!”

Således er ”Hallelujah” særlig prisning til Herren i forbindelse med *dom* og Herrens Vredes Dag. Er det ganske betydningsløst, hvorledes og i hvilke forbindelser Skriften priser Herren? Er det ligegyldigt, hvorledes vi priser Herren? Fortæller Skriften os, at det er uden betydning om vi siger tingene på den ene eller anden måde, eller er vore ord til Faderen i bøn, tanke og lovsang af vigtighed? Disciplene bad Herren: ”Herre, lær os at bede” De på-hørte Det Levende Ord, hvilket vi også kan, for vi har det levende ord skrevet til vores belæring. Første forekomst af ”profet”: møder vi i forbindelse med Abraham, 1.Mos.20:7. Gud siger til Abimelech vedrørende Abraham og hans hustru:

”Men send nu mandens hustru tilbage, thi han er en *profet*, så han kan gå i forbøn for dig, og du kan blive i live”

Ordet ”profet” betyder ikke blot en, der forud-siger, men en som vidner for Gud, som Hans tals-mand. I 2.Mos.7:1 står: ”Din broder Aron skal være din profet”, medens det tidligere er blevet udsagt vedrørende Aron, at

”Han skal tale på dine (Moses) vegne; han skal være din mund og du skal være som gud for ham”(4:16).

En profet er således Guds talsmand, Guds talerør, Guds ”mund”, der taler på Hans vegne og med Hans ord. Første forekomst af ”brud” (heb.kalah) som Jehovahs brud er i Esajas 49:18. Herved ser vi, at betegnelsen ”brud” er knyttet til Israel og *ikke* menigheden, som er ”Kristi Legeme” (med andre ord en del af ”Brudgommen”). Skriften fortæller os, at ”bruden” finder vi forbunden med Israel, sammenlign Es.50:1, 61:5, 1062:4,5. Lad os ikke sammenføje, hvad Gud holder adskilt.

Nogle få eksempler på ord, der kun forekommer een gang.

Kritikos (Heb.4:12) er oversat med "dommer", idet vi er klar over, at ordet betyder "dygtig til at dømme", hvorfra "dommer", men altid med indholdet: "evne til at dømme". Hele passagen, hvor kritikos fremkommer taler både om det *skrevne ord*, som er et sværd (Ef.6:17), og om det *levende Ord* (Kristus), Som har et sværd.

A/ 12-. GUD er det, Hvis ord er som beskrevet.

B/ -12-. Hvad Hans ord ER (levende, kraftigt, skarpere end et sværd).

C/ -12-. Hvad Hans ord GØR (trænger dybt ind, sonderdeler etc.)

(B/ -12-. Hvad Hans ord ER (en dygtig dommer).

(A/ 13. GUD er det, Som er alt-seende.

Vi lærer, at det er GUDS ORD, der dømmer nu, endda en så fantastisk dommer, at Det kan skelne mellem hjertets tanker og meninger; og dømme om og bedømme disse. Herren vidner om, at det selvsamme ord, skal være vores dommer også herefter:

"Den, der ringeagter Mig og ikke tager imod Mine ord, har sin dommer: det ord, som Jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag" (Johs.12:48).

Mennesket har taget det ene ord, som Gud een eneste gang bruger på netop SIT ord, til sig i ordet "kritiker" Og hvad dømmer mennesket da om, hvad kritiserer mennesket? NETOP GUDS EGET ORD - og gør sig selv til dommer over det ord, der dømmer ham. Gud har begrænset kritikos og fremhævet betydningen heraf ved denne ene brug af ordet i denne sammenhæng. Mennesket tager det og kalder endda sine blasfemiske vurderinger og bedømmelser af Ordet for "højere kritik"! Stakkels menneske. For enten dømmer ordet dig nu, i nådens dage, og overbeviser dig om synd så du i tide erkender nødvendigheden af din Frelser: eller også dømmer det samme ord dig på den yderste dag, hvor enhver mund lukkes, hvor du står "mål-løs" og "uden undskyldning".

Kapēleuō (2.Kor.2:17) forekommer også kun een gang og er således fuld af instruktion. Det er interessant at notere de tre danske oversættelser af dette ord, i lyset af konteksten og dets betydning. I teksten taler Paulus om de mange, der:

"forfalske Guds ord" (1891 overs.)

"gøre en forretning af Guds ord" (1907)

"søger vinding ved Guds ord" (1948)

Ordet kommer fra kapē: "en krybbe", som dyr spiser af i en stald. Herfra kapō: "at spise hurtigt" (Latin: capio: "at tage"). Så kommer kapēlos: en, som sælger proviant, navnlig en viktualie-handler eller vinhandler, og derfra verbet kapēleuō: at have en kro, at sælge viktualia og drikkevarer, navnlig vin. Som mange andre ord, vidner også dette ord om menneskets faldne natur: desformeds vinsælgeres tilbøjelighed til at opblande vinen i fortjenestes øjemed, kom verbet til at betyde "at fortynde", at "forfalske". Dette demonstreres tydeligt i Es.1:22, hvor det siges:

"Dit sølv er blevet til slagger,

Din vin er spædet med vand"

Denne tekst i det hebraiske er oversat til græsk som følger i LXX: "Din vin-handlere (hoi kapēloi) blander vinen med vand".

Dette er nøjagtigt, hvad Paulus sigter til i 2.Kor.2:17, hvor han siger: "Vi ere ikke som de mange, der forfalske Guds ord", d.v.s. "fortynder" og "udvander" Guds ord. Gennem brugen af dette særlige ord kapēleuō udelukkende i forbindelse med at tjene Guds ord, placerer HelligÅnden stærkest muligt eftertryk på "*de mange*", der ikke erklærer Guds fulde ord, men forfalsker det og "udvander" det, så det passer menneskene bedre; så Guds ord kommer til at sige det mennesker mener, det skal sige, og ikke, hvad Gud siger, Han siger. Til sidst er der kun vand og ingen vin og vi fortælles, at Guds ord ikke er Guds ord, men menneskers ord: skabt af mennesker, udviklet af mennesker, skrevet af mennesker, talt af mennesker, redigeret af mennesker, tilpasset af mennesker. "Højere" kan kritikken ikke komme. De to senere danske oversættelser "at gøre en forretning" og "søge vinding" (selvom dette er alvorligt nok) udtrykker således ikke blot en halv sandhed, fordi den fulde styrke i ordet tabes, men eksemplificerer desværre også ordets sandhed.

Artios forekommer kun een gang, også i forbindelse med Guds ord (2.Tim.3:17). Den danske oversættelse er:

"for at Guds-mennesket må vorde *fuldkomment*, dygtiggjort til al god gerning"(1907)

"så at Guds-mennesket kan blive *fuldt beredt*, vel skikket til al god gerning"(1948)

Artios kan for så vidt udmærket oversættes med "fuldkomment" eller "fuldt beredt"; navnlig det sidste ligger tæt på ordets mening: "passet til", "udrustet" med betydning af speciel evne eller egenskab i tilknytning til en given brug. Dette er tydeligere, når vi ser, at *verbet* i sætningen er formet af artios med præpositionen ex ("ud") sat foran, nemlig exartizō, der betyder "ud-ruste", "ud-styre", som et skib, der klargøres til rejsen: fuldt udrustet, fuldt udstyret (på dansk kan vi desværre ikke sige "ud-udrustet"). Men de to ord i sætningen burde selvfølgelig være søgt oversat mest muligt ensartet. Ydermere, for at skabe særligt eftertryk er ordene sat undenfor deres normale plads for at tiltrække vores opmærksomhed: det ene i sætningens begyndelse, det andet til sidst, således:

"Hina artios ē ho theou anthrōpos pros pan ergon exērtismenos"

"For at udrustet må vorde af Gud mennesket til al gerning god værende blevet fuldstændigt udrustet"

Hina: "for at", "med det formål at", viser nødvendigvis tilbage til et eller andet, der udvirker denne udrustning. Vi læser umiddelbart før:

"Hvert Skrift er indåndet af Gud og nyttigt til belæring, til rettesættelse, til forbedring, til opbyggelse i retfærdighed, FOR AT etc."

Det siger sig selv, at afviser Guds-mennesket, d.v.s. Guds-tjeneren, Guds mand, at Gud er den hele Skriffs Forfatter, Ophavsmand og "Indåndet", da ødelægger mennesket straks enhver mulighed for at være "ud-udrustet" til nogen som helst god gerning. Han taber derimod sin eneste mulige "rustning" og er komplet uegnet til at deltage i den konflikt, der foregår (jvf.f.eks.Ef.6:10-18). Teksten lader os ikke i tvivl om, hvad der er fundamentet for at udruste os til al god gerning. Skriften, *fordi* den er Gud-åndet, udruster os fuldstændigt til vores Guds-tjeneste. Mere behøver vi ikke.

TO, 2

FORSKEL, forskellighed, der kan være til godt eller ondt. Den Anden, Der kommer, kommer til hjælp eller forløsning. Men, hvor mennesket er inde i billedet, betegner forskellighed - hans faldne natur tro - modstand, fjendskab, undertrykkelse og opposition. Deling, sætte skel er basis for forskellighed. Således, da jorden henlå i kaos og ruin (1.Mos.1:2, var den *anden* ting forbundet med skabelsen netop indførelsen af en anden ting: Lys; og umiddelbart derefter var der forskel og deling: Gud delte, satte skel mellem lyset og mørket.

Den anden dag havde deling som karakteristikum:....."hvælvning midt i vandene til at skille vandene ad". Således bærer det andet, den anden i Bibelen stemplet forskel, deling - almindeligvis udtrykt som fjendskab. Den *anden* udtalelse i Bibelen (lige efter den første:"I begyndelsen skabte Gud Himmelen og jorden):

"Og jorden var (BLEV) øde og tom"

Den første taler om perfektion og orden; den anden om ruin og ødelæggelse, som fandt sted på et eller andet tidspunkt, jvf. senere i Del II.

Noget om Bibelens inddeling:

1.Mosebog er i den hebraiske kanon inddelt i tolv dele (1 introduktion og 11 tol'doth). Den første del af de tolv beretter om Guds perfekte og suveræne arbejde og skaberværk. Den *anden* (1.Mos.2:4 - 4:26) indeholder syndefaldet. Vi ser fjendskab: "Jeg vil sætte fjendskab"(3:5). Vi ser en anden: fjenden, den gamle slange, djævelen. En anden skabning: kvinden, der førtes i fristelse og ulydighed. Og en *anden* mand: kvindens Sæd, Der skal knuse slangens hoved, hvorfor to (2) også forbindes med inkarnationen og den *anden* person i Tre-Enigheden: "Den anden Mand", "Den sidste Adam".

Inddelingen i tol'doth fremkommer ved brugen af udtrykket: aleh tol'doth: "disse er generationerne" (oversat på forskellig vis til dansk, som oftes ved "slægtebog"), men udtrykket indeholder netop betydningen: disse er de begivenheder som (med) tiden bragtes frem til een (ting eller person); eller: disse ere tingene eller personerne bragt frem ved ham. Udtrykket benyttes 14 gange i Bibelen; 13

gange i GT og een gang i NT:

1.Mosebog.....11 gange om Patriarkerne etc.
 3..Mosebog.....1 gang om Aron og Moses.
 Ruths bog.....1 gang om Pharez (David).

Matth.(1:1).....1 gang om Jesus.

Vedrørende den "første" og den "sidste" Adam er der tilføjelsen: "dette er bogen vedr." etc. 1.Mosebog er således inddelt i tolv afdelinger: introduktionen og de 11 tol'doth, således:

1. 2: - 4:26.	Himlene og jorden.
2. 5:1 - 6:8.	Adam.
3. 6:9 - 9:29.	Noah.
4. 10:1 - 11:9	Noahs sønner.
5. 11:10-26.	Sem.
6. 11:27 - 25:11.	Terah (ikke Abrahams!)
7. 25:12 - 18.	Ishmael.
8. 25:19 - 35:29	Isak.
9. 36:1-8.	Esau.
10. 36: - 37:1.	Esaus efterkommere.
11. 37:2 - 50:26.	Jakob (ikke Josephs)

Ved at følge den Guddommelige inddeling kan enhver læser, der har adgang til at se, hvilke af Guds titler, der bruges i de forskellige tol'doth, glæde sig over den perfekte lære, der er indeholdt i, om Gud kalder Sig - i forholdet til Sine skabninger - ved det ene eller det andet Navn. Her skal vi iøvrigt blot bemærke, at Satans løgn, kraftigt hjulpet af den menneskelige inddeling af Bibelen, vedrørende "udviklingen" i 1. Mosebog af det "elohimske" og det "jehovistiske" Guds "begreb", falder ganske til jorden, når vi omhyggeligt læser, hvad Gud har skrevet og følger Hans deling.

Anden Mosebog åbner med undertrykkelse af Israel, men en anden kommer at udfri dem ("Jeg er steget ned for at udfri". 3:18). Moses' sang priser Ham: "Du ledet i miskundhed det folk, Du genløste" (15:13).

Den *anden* af de tre store inddelinger af GT: Nebiim eller Profeterne, beretter om Israels fjendskab og oprør mod Gud og Guds strid med folket. I den første bog (Josva) er Guds suverænitæt i forbindelse med erobringen af landet. I den *anden* (Dommerne) har vi oprøret og fjendskabet i landet, der leder bort fra Gud og til fjendernes undertrykkelse af Israel; men også "frelserne", som Gud rejser op i landet, nemlig dommerne, for at udfri folket.

I den tredje hoveddel af GT: Psalmerne (såkaldet, fordi den begynder med Psalmerne), har vi som *anden* bog :Jobs bog, hvor vi ser igen fjenden, der undertrykker. Psalmernes bog er iøvrigt, ved siden af 1. Mosebog, den eneste, der bærer lignende Guddommelig inddeling. Bogen består af fem bøger:

Den første.....	Ps.1 - 41.
Den anden.....	Ps. 42 - 72.
Den tredje.....	Ps. 73 - 89.
Den fjerde.....	Ps. 90 - 106.
Den femte.....	Ps. 107 - 150.

De fem Psalmernes bøger er, hvad angår indhold og budskab, parallelle til de fem Mosebøger.

Den *anden* Psalmernes bog begynder med "fjenden, der undertrykker"(Ps.42:9). Det er hovedindholdet i hele denne Psalme og også i hele *anden* bog. Dette gælder ikke blot denne anden bog, men er også sandt, hvad angår den *anden* Psalme i de andre bøger: Jvf. Ps.2. Ps.43. Ps.74. Ps.91. Ps.108.

I NT finder vi også denne signifikans af tallet to(2). F.eks., hvor der er to epistle, indeholder den *anden* en eller anden speciel reference til fjenden:

2.Kor.	fjendens magt og Satans gerning (2:11, 11:14, 12:7).
2.Tess.	"syndens menneske"; "lovløshedens hemmelighed"; "den lovløse".
2.Tim.	menigheden i dens forfald og ruin (modsat 1.Tim.: menighedens regering).
2.Pet.	den kommende vantro og frafald beskrevet.
2.Johs.	"antikrist" nævnt ved dette navn.

Det er ganske umuligt at nævne alle de ting, som Bibelen fremhæver i par, således at vi lærer om det ene emne gennem kontrasten og forskellen til det andet. F.eks. de to fundamenter (Matth.7:24-27). De to geder (2.

Ordet "fylde" er bemærkelsesværdig: det forekommer kun tre gange:

- Ef.3:19 "Guds Fylde"
- Ef.4:13 "Kristi Fylde"
- Kol.2:9 "Guddommens Fylde"

Denne Fylde blev manifesteret øjensynligt i Kristus. Vi finder her årsagen til at Abraham tog "tre måder hvedemel" at bringe sin Himmelske gæst (1.Mos.18:6). Men der er mere i disse "tre måder mel", for vi møder dem i lignelsen i Matth.13:33. Ifølge traditionel opfattelse er "surdejen" evangeliet, der gennem kirkens forkyndelse gennemtrænger "melet" (den formørkede menneskehed), hvilket tydeligt demonstrerer, at menneskers tanker ikke er Guds, for forholdet er lige omvendt: Melet er *altid* det rene; surdejen *altid* det urene i Skriften. Nej! De tre måder mel peger os hen til Kristi fuldstændige gerning og Hans evangeliums renhed. Og den skjulte surdej viser os menneskers korruption af Sandheden: en gennemtrængende urenhed, der breder sig fra det første århundrede til den sidste tid, hvor surdejen således har gennemtrængt menneskeheden, at den følger Løgnen og ender med at tilbede Satan og Antikrist som Gud.

Ingen surdej måtte anbringes i nogen ofring eller offer gjort ved ild til Herren, for i Kristus var ingen synd, hvorfor der ingen surdej måtte være, for Han var Selv "en behagelig lugt for Herren".

Vist så, der er en ofring i hvilken, der var surdej. Men bemærk forskellen. I 3.Mosebog har vi en liste over højtiderne:

- 1) Påsken (på den 14. dag) (23:5).
- 2) Svingningen af første-grødeneget dagen efter Sabbaten. Dette kunne brændes på alteret (2:14-16) og indeholdt ikke surdej.
- 3) 50 dage senere: Pinsen med nyt afgrødeoffer af førstefrugten. Denne kan ikke brændes på alteret, fordi den er blandet med surdej (23:15-17).

I anti-typen af dette ser vi Kristus:

- 1) Kristus, vor Påske ofret for os.
- 2) Som svingningen af førstegrødeneget oprejstes Han fra de døde og blev Førstefrugten af dem, som sov (1.Kor.15:20), for i Ham var der ingen synd (og følgelig ingen surdej).
- 3) 50 dage senere frembærelsen af første-frugts(svingnings-) brødene (23:17) ved HelligÅndens mellemkomst, for "vi skulle være en førstegrøde af Hans skabninger" (Jak.1:18). Men Hans folk er ikke uden synd, derfor har denne frembærelse af førstegrøde surdej blandet i og måtte ikke komme på alteret for Herren til sød lugt (2:12). Men den accepteredes kun *fordi en synd-ofring blev ofret samtidig hermed* (23:18,19) og præsten svingede det hele som et svingningsoffer for Herren.

I den tredje bog i Bibelen lærer vi, hvad tilbedelse er: Jehovah kalder Sit folk nær og foreskriver fuldstændigt, hvorledes tilbedelsen skal foregå. I sand tilbedelse er det Faderen, Der søger disse sande tilbedere (Johs.4:23). Sønnen er tilbedelsens mål. Og Ånden udruster tilbederne med det nødvendige til at tilbede. På den tredje dag rejstes jorden af vandene og bar frugt, hvorfor tallet tre(3) også betegner genopstandelsesliv. På den tredje dag opstod Jesus fra de døde: en Guddommelig hændelse og Guddommeligt forudskikket og typificeret i Jonas' person (Matth.12:39,40. Luk.11:29. Jonas 1:17).

På den tredje dag "fuldendtes" Jesus (Luk.13:32). I den tredje time korsfæstedes Han og i tre timer (fra den 6. til den 9.) indhyllede Mørket den Guddommelige Frelser og Forløser. Ved lyset i den 9. time (3 x 3) efter de tre timer fremkom den Guddommelige erklæring: "Det er fuldbragt" (idet vi også her ser fuldstændigheden og endeligheden af Guds dom over synd, Som Herren bar for os).

Kristi Guddommelighed og den Guddommelige fuldstændighed af Hans ord og gerninger er ligeledes markeret med tallet tre(3).

"Ånden, vandet og blodet" er de tre, som vidner fuldstændigt om Guds kærlighed og nåde på jorden (1. Johs.5:7).

De tre år, hvor Han søgte frugt, vidner om Israels fuldstændige fejlen (Lu.13:7).

Hans tre-foldige "Der er skrevet" viser, at Guds ord er al tjenestes fuldendelse.

Det Guddommelige vidnesbyrd vedrørende Ham var fuldstændigt gennem den tre-foldige stemme fra Himlen (Matth.3:17, 17:5. Johs.12:28).

Han oprejste tre personer fra de døde.

Korsets inskriptioner i de tre sprog vidner om menneskenes fuldstændige afvisning af Ham, Som kom. Den Guddommelige fuldstændighed vedrørende Hyrdens omsorg (Johs.6:39) ses i åbenbaringen af Ham, som:

- Den "gode Hyrde" i døden (Johs.10:14)
- Den "store Hyrde" i opstandelse (Heb.13:20)
- Den "øverste Hyrde" i Herlighed (1.Pet.5:4)

Mos.16:7). De to fugle (2.Mos.14:4-7). De to meninger (1.Kong.18:21). De to herrer (Matth.6:24). De to bud (Matth.22:40). De to skyldnere (Luk.7:41). De to forjættelser eller pagter (Gal.4:24). De to mænd (Luk.18:10). De to sønner (Matth.21:18, Luk.15:11, Gal.4:22) etc.,etc. Der er Cain og der er Abel. Der er "Guds vej"(Acta 18:26) og "Cains vej" (Jud.11). Der er kun to veje og verden kender kun to religioner: Den ene sand, den anden falsk.

Nogle eksempler på ord, der kun forekommer to gange: disse er fyldt af værdifuld instruktion, som vi skal se.

Apopleō: vi ser fjendens arbejde på *forførelse* af endog de udvalgte (Mark.13:22) og foranledige dem til at *fare vild* fra troen (1.Tim.6:10).

I apopnigō ser vi fjenden, der *kvæler* sæden, der er blevet sået (Matth.13:7) fjenden (de onde ånder) selv *kvalt* (drukne) i søen (Luk.8:33).

I apolausis har vi de ting, som Gud har givet os *at nyde*; og modsat *nydelse* af synd (Heb.11:25).

I apokueō har vi synden, der *føder* død (Jak.1:15), men Gud *fødte* os ved Sandheds ord (Jak.1:18).

I panoplia ser vi sandelig en forskel: ikke blot forekommer ordet kun to gange, men det er brugt to steder og i to betydninger, nemlig om Satans rustning (Luk.11:22) og Guds rustning (Ef.6:11,17).

Igen ser vi den Guddommelige *forskel* i følgende steder, hvor to ting er nævnt:

Pottemagerens to kar (Jer.18:1-4); det første mislykket, det andet, som det var ret for hans øjne at gøre. De to forjættelser eller pagter: den første ikke udadledig, gammel, ældet, ophævet (Heb.8:7,8,13, 10:9). Den anden er bedre, ny, fastsat (Heb.8:6,8, 10:9,16,17).

Det første menneske af støv og af jorden, jordisk. Det andet Menneske: Herren fra Himmelen (1.Kor.15:47). Den første Adam dømt til døden, den anden Adam levendegjort igen til evigt liv.

Legemet, faldent i synd og undergivet død og korruption, men skal i Opstandelsen iklædes lig Kristi eget Herliggørelses-legeme (1.Johs.3:1-3. Fil.3:21. Rom.8:23. 1.Kor.15:42-49).

Den gamle skabelse under forbandelse og ruineret (1.Mos.3). "Den ny Himmel og jord" fastsat i retfærdighed (Åb.21:22) etc.

Og Herren Jesus Kristus selv - den Anden Person i den tre-enige Gud - iklædte Sig to naturer: fuldstændig Gud og fuldstændig menneske. Sandelig fuldstændig menneske, men med hvilken forskel: DOG UDEN SYND. Han Selv kaldes "Det tro- værdige Vidne" (Åb.1:5), ligesom vi har et andet eksempel på tallet to knyttet til troværdigt vidnesbyrd. Caleb og Josva var troværdige vidner om Guds ords sandhed. Tro-løsheden sagde: "Vi formåe ikke at drage op mod det folk, thi det er stærkere end vi".

Troen sagde: "Lad os dog gå op og indtage det til ejendom, thi vi kunne lettigen bemægtige os det" (4. Mos.13:30-31). Og kun disse to ud af de 600.000 opnåede deres arv i landet. Også i dag er det ikke antallet, der gør ret. De manges vidnesbyrd kan være ligeså falsk som de udsendte spioners og folkets vantro. De to, Caleb og Josva, afgav vidnesbyrd, der var fuldstændig afhængig vedrørende sandhed deraf, at det var baseret på Guds ord, der alene er sandt.

TRE, 3

FULDSTÆNDIGHED, det som er substantielt, komplet, færdigt, fuldstændigt. Alle ting specielt fuldstændige er stemplet med tallet tre (3). Guddomelig perfektion og fuldstændighed: Gud er Alvidende, Alværende, Almægtig. Tre er det første af fire perfekte tal:

Tre(3) betegner Guddommelig perfektion.

Syv(7) betegner åndelig perfektion.

Ti(10) betegner ordensmæssig perfektion.

Tolv(12) betegner regeringsmæssig perfektion.

Tre er forbundet med Guddommen: den tre-enige Gud. Tre gange råbte Serapherne "Hellig,Hellig,Hellig" (Es.6:3). (Ligeledes de levende væsener i Åb.4:8). Tre gange er velsignelsen givet i 4.Mos.6:23,24 :

"Herren velsigne dig og bevare dig" (Faderen)

Herren lade lyse Sit ansigt over dig og være dig nådig (Sønnen)

Herren opløfte Sit ansigt til dig og give dig fred" (HelligÅnden).

Som vi har i tallet eet(1) den Ene, Suveræne Gud; og i tallet to(2) den Anden Person i Guddommen: Sønnen, Frelseren og Forløseren; således har vi i tre(3) den Tredje Person i Guddommen: HelligÅnden, Som fuldstændiggør "Guddommens Fylde".

Israels fuldstændige adskillelse fra Ægypten og verden er vist i de "tre dagsrejser ud i ørkenen" (2.Mos.5:3). Spionerne bragte tre ting, som vidnede om det forjættede lands fuldstændige og Guddommelige skønhed. Jordan-floden deltes tre gange: fuldendelsen af det Guddommelige mirakel (Josv.4; 2.Kong.2:18,14). De tre dages søgen efter Elias var fuldstændigt vidnesbyrd om at han ikke kunne findes (2.Kong.2:17). Templet er markeret med tallet tre(3), som Tabernaklet er markeret med tallet fem(5).

De store festtider var tre: usyrede brøds fest, ugefesten og løvhyttetfesten (5.Mos.16:16).

Dugen, der nedsænkedes tre gange til Peter, var fuldstændigt vidnesbyrd om at hedningerne *nu* indlemmedes i Acta-menigheden (Acta 10:16).

Det Gamle Testamente var perfekt i dets tre-foldige inddeling: Loven, Profeterne og Psalmerne (Luk.24:44).

Fuldstændighed af personer:

Sem, Kam og Japhet.
Abraham, Isak og Jacob.
Gershom, Kohath og Merari.
Saul, David og Salomon.
Noah, Daniel og Job.
Shadrach, Meshach og Abednego.
Peter, Jakob og Johannes, etc.

Fuldstændighed af vantro:

"Cains vej".
"Bileams vildfarelse"
"Koras genstridighed"
(Jud.11)

Fuldstændighed af Guddommelig dom:

MENE	Gud har <i>talt</i> dit riges dage og gjort ende derpå.
TEKEL	Du er <i>vejet</i> på vægten og fundet for let.
PERES	Dit rige er <i>delt</i> og givet til Medien og Persien.

(Dan.5:25-28)

Nådens tre gaver: Tro, Håb og Kærlighed - gentaget fem gange.

Menneskets tre-foldige natur: ånd, sjæl og legeme. Mennesket består ikke af nogen af disse enkeltvis, men af alle tre tilsammen.

Den fuldstændige korruption af Guds ord er tre-foldig:

ved at tage fra det:
ved at lægge til det:
ved at ændre det.

Dette ledte til den første synd:

- 1) Gud havde sagt: "du må *frit* æde af alle træer i haven" (1.Mos.2:16). Da Eva gentog disse ord, *undlod hun ordet "frit"* (3:2) og ... gjorde således Gud mindre overdådig end Han er.
- 2) Gud havde sagt: "men af kundskabens træ på godt og ondt, af det skal du ikke æde" (2:17). I gentagelsen heraf *tilføjede* Eva ordene: "og rører ikke derved" (3:3) og gjorde derved Gud strengere end Han er.
- 3) Gud havde sagt: "du skal *visselig* dø" (3:17). I gentagelsen *ændrede* Eva dette til et betinget udtryk: "at I ikke skulle dø" (3:3) og "udvandede" således det Guddommelige udsagn fra noget sikkert til noget betinget.

Det kan ikke undre, at såfremt Guds ord omgås på denne måde, da svækkes modstandskraften overfor Slangens løgnagtige tale og han finder et let bytte.

Det undrer således heller ikke, at da det Andet Menneske, "den sidste Adam" fristedes af den samme frister, gentog Han tre gange ordene: "det er skrevet".

Iøvrigt er det bemærkelsesværdigt og lærerigt, at fristeren begyndte fristelsen på nøjagtig samme måde i begge tilfælde: nemlig ved at sætte spørgsmålstegn ved Guds ord: "Mon Gud skulle have sagt?" og "Er du Guds Søn?" til trods for at Stemmen fra Himmelen netop havde erklæret: "Denne ER Min Søn, Den Elskede" (Matth.3:17, 4:3)

Kun eet sted ser vi *nøjagtigt*, hvad Gud siger: Skriften, Guds skrevne ord, der vidner om Guds Levende Ord, Sønnen, Frelseren, Den Opstandne, Den Fuldkomne, Der er : Vejen, Sandheden og Livet.

Menneskets tre store fjender er : "Verdenen, Kødet og Djævelen".

Verdenen er sat overfor og imod Faderen (1.Johs.2:15,16).

Kødet er sat overfor og imod Ånden (Gal.5:17).

Djævelen er sat overfor og imod Sønnen (Det Levende Ord, Matth.4:1, etc. og 1.Johs.3:8: Det skrevne ord, Johs.8:44).

Der er en mængde af tre-foldighed eller triader, og de taler alle om den samme Guddommelige perfektion og fuldstændighed, hvor de end findes. Et meget tydeligt eksempel er Jesu Kristi Åbenbaring, der specielt er stemplet med tallet tre(3) i kapitel 1.

- Åb.1:1 Denne Åbenbaring er -
Guddommelig *givet*
Guddommeligt *sendt*
Guddommeligt *tilkendegivet* ved tegn(billeder).
- Åb.1:2 Johannes vidnede om -
Det Guddommelige "Guds Ord"
Det Guddommelige "Vidnesbyrd" ("Jesu Kristi Vidnesbyrd")
Den Guddommelige "Vision" ("Alt, hvad han har set")
- Åb.1:3 Den Guddommelige velsignelse over den -
som *oplæser*
som *hører*
som *bevarer*, det som er skrevet.
- Åb.1:4,8 Guddommen, Han - Som *var*, Som *er*, Som *kommer*.
- Åb.1:5 Den Kommende Herre præsenteres som -
Den Guddommelige Profet ("det troværdige vidne")
Den Guddommelige Præst ("den førstefødte af de døde")
Den Guddommelige Konge ("jordens kongers Fyrste")
- Åb.1:5,6 Hans folk: *elsket*, *udløst* af synder, *kronet*.
- Åb.1:17,18 Kristus:
"Den Første og Den Sidste"
Den, Der var død og er levende
Den, Der har magt over døden

To udtryk, der kun forekommer tre gange:

"Før verdens grundlæggelse" (*pro katabolēs kosmou*)

Johs.17:24 "Thi Du har elsket Mig før.."etc.

Ef. 1:4 "Han har udvalgt os i Ham før.."etc.

1.Pet.1:20 "Han, Som var forud kendt før.."etc.

"Vandre værdig" (*peritaein axiōs*). Den Guddommelige formaning om at *vandre værdig*
den Kaldelse, med hvilken I bleve kaldede (Ef.4:1)
Herren (Kol.1:10)
Gud (1.Tess.2:12)

Den tre-foldige kombination af et tal udtrykker essensen, den koncentrerede signifikans, fuldstændigheden af tallet.

666 er Antikrists tal og menneskets tal i koncentreret form.

888 er gematriaen af navnet "Jesus".

999 er forbundet med dom, hvorfor den numeriske værdi af tē orgē mou: "Min Vrede" er 999. Det samme tal er fremtrædende i dommen over Sodoma.

FIRE, 4

Vi har set, ganske kortfattet, at tre(3) angiver Guddommelig fuldstændighed og perfektion med speciel henvisning til Tre-Enigheden: Faderen, Den Ene suveræne. Sønnen, Den Anden person i inkarnation og frelse, der udløser fra fjenden. HelligÅnden, Den Tredje person, Der realiserer i os og overfor os de Guddommelige ting.

Tallet fire består af tre og een og betegner det, der følger efter åbenbaringen af Guddommen i Tre-Enighed,

nemlig Hans skaber-værker. Gud kendes gennem de ting, der sees, hvorfor den skrevne åbenbaring begynder med ordene "I Begyndelsen skabte Gud". Skabelse er det *fjerde* og tallet fire(4) refererer til det, der er skabt: skabelsens tal og skabningens tal i forhold til den skabte verden (medens f.eks. 6 er menneskets tal i opposition og uafhængighed). Det er tallet på skabte ting, materielle ting og tallet for materiel fuldstændighed.

De *fire* keruber er altid forbundne med skabelse, som vi ser både i 1.Mosebog og i Åbenbaringsbogen (zoa:"livs-væsenerne"). De forudskikker Den, Som kommer: skaberværkets håb. De synger om skabelse og Ham, Som skabte alle ting, De udtrykker også de fire hoveder for den levende skabning: løven (de vilde dyr); oksen (de tamme dyr); ørnen (fuglene); og mennesket: hovedet over de andre skabninger. Denne inddeling på tre(3) og een(1) er en gennemgående deling af tallet fire(4). Således har vi i 1.Mosebog 10 Noahs sønners slægtetab i firefoldig beskrivelse. Menneskeheden inddeles, uanset rækkefølgen, i fire:

vers 5:	lande	tungemål	slægter	folkeslag.
vers 20:	slægter	tungemål	lande	folkeslag.
vers 31:	slægter	tungemål	lande	folkeslag.

I Åbenbaringsbogen er der syv lignende beskrivelser og selvom ikke to er ens, er fire-delingen bevaret (Åb.5: 9, 7:9, 11:9, 13:7, 14:6, 17:15). De tre i 1.Mosesbog og de syv i Åbenbaringsbogen giver 10 sådanne beskrivelser: tallet for ordensmæssig perfektion.

De store profetiske verdensmagter er *fire*, delt i tre og een: den ene i markeret kontrast til de andre. De tre første er nævnt (løve, bjørn, leopard) medens den fjerde kun er beskrevet (Dan.7:7,23).

I Nebuchadnezzars drøm er der tre metal, een metal og ler.

I Dan.7:2,3 læser vi:

"Himmels *fire* vinde *oprørte* det store hav og *fire* store dyr steg op af havet, det ene *forskelligt* fra det andet".

Heri ser vi bl.a. udtrykt menneskets magt i verden: Oprør og deling!

Den *fjerde* Mosebog er på hebraisk B'Midbar: "ødemarken: vildmarken". Gematriaen af B'Midbar er 248 (4x 62). Bogen har relation til jorden: ødemarken i forhold til Himmelen; og til vor pilgrimsvandring igennem verden. Den beretter om strid (20:13) og om knurren, oprør og vandringer.

Psalmernes fjerde bog er "vildmarks-bogen". Den første psalme er "Guds-manden Moses' bøn", vildmarkens og vandringerne mand. Alle illustrationer og metaforer er taget fra jorden og bogen fremstiller Jehovahs råd og formål i forbindelse med jorden (se Ps.90 - 106).

I den første Psalmernes bog har den *fjerde* psalme med jorden at gøre. Vi kan også notere den *fjerde* psalme i de andre bøger: Ps.45 (4.psalme i 2. bog). Ps.76 (4.psalme i 3. bog). Ps.93 (4.psalme i 4.bog). Ps.110 (4. psalme i 5. bog). De har alle relation til *jorden* og verden og beretter om herredømmet på jorden og om den retmæssige Konge og Herres kommende regeren over jorden.

Det *fjerde* bud er det første, der refererer til jorden.

Da tallet syv(7) stempler alting med åndelig perfektion er dette også tallet for det Himmelske i kontrast til det jordiske. Derfor, når den *Himmelske* skare i Åbenbaringsbogen priser, så er deres prisning en syv-foldig velsignelse:

"Værdigt er Lammet, Det slagtede, til at få (1) Kraften og (2) Rigdom og (3) Visdom og (4) Styrke og (5) Ære og (6) Pris og (7) Velsignelse" (5:12)

Medens i vers 13, hvor det er "hver *skabning*, som er i Himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja, alt, hvad der er i dem", så er deres prisning fire-foldig:

"Ham, Som sidder på tronen og Lammet tilhører (1) Velsignelsen og (2) Æren og (3) Prisen og (4) Magten i evighedernes evigheder".

Fire store ofringer var nødvendige for at typificere de fire aspekter af Herrens død: slagtofret; afgrødeofret; brændofret og syndofret (jvf.Ps.40:7). De fire ofringer var delt i tre(3) forbundet med blod og liv, medens den ene(1) var afgrøde.

Afgrødeofret bagtes enten på tre måder - eller slet ikke.

Syndofret (3.Mos.4) blev ofret for tre klasser af personer:

Præsten, der var salvet (v.3)

Øversten (v.22)

Een af almuen (v.27)

eller for hele Israels menighed som een (v.13).

Ligesom fire store ofringer fremsatte de forskellige aspekter af Herrens død, således krævedes *fire* evangelier til at fremstille de forskellige aspekter af Herrens liv på jorden. Fire beretninger, inddelt i tre og een, nødvendiggøres af sagen og faktum, der berettes: Gud Selv kom til jorden i et menneskes skikkelse. Tre af evangelierne præsenterer Jesus som menneske: et præsenterer Ham som Gud:

Matthæus: Herren præsenteret som Jehovahs KONGE. "Se DIN KONGE" (Zak.9:9). "Se....Jeg opvækker David en retfærdig *spire* (heb.: *zemach*) og Han skal herske som KONGE". (Jer.23:5,6, 33.15). Desårsag indeholder Matthæus-evangeliet den nødvendige *royale* genealogi fra Abraham og David nedefter (1:1-17). Markus: Herren præsenteret som Jehovahs TJENER. "Se MIN TJENER" (Es.42:1). "Se, Jeg lader MIN TJENER *Zemach* komme" (Zak.3:8. Her oversætter den danske bibel pludselig *ikke zemach*, men angiver ved en stjerne, at det betyder "spire"). Desårsag er der ingen genealogi i Markus-evangeliet, for en tjener behøver ingen.

Lukas: Herren præsenteret som Jehovahs MAND. "Se, der kommer en MAND, Hvis navn er *Zemach*" (Zak 6:12). Desårsag indeholder Lukas-evangeliet den nødvendige *menneskelige* genealogi opefter fra Adam.

Johannes: Herren præsenteret som GUD SELV. "Se eders GUD" (Es.40:9). "På hin dag bliver HERRENS *spire (zemach)* til pryd og ære" (Es.4:2). Desårsag indeholder Johannes-evangeliet ingen genealogi, for Gud "nedstammer" ikke fra nogen og besidder ingen "genealogi".

Ligeså snart vi mennesker i egen "visdom" (der er dårskab for Gud), "går ud fra!", at evangelierne beskriver *det samme* på *forskellig* måde lukker vi ørerne og øjnene for deres indhold: de beskriver *forskellige* aspekter af DEN SAMME HERLIGE PERSONS GERNING, hvorfor alle forsøg på at "harmonisere" evangelierne er dømt til at mislykkes på forhånd. *Derimod*, læser vi teksten omhyggeligt og under hensyntagen til selv de mindste detaljer og uden menneskelig forudfattet mening, er der på intet punkt modstrid mellem de fire beretninger. Al såkaldet "uoverenstemmelse" forsvinder, når vi tror på, at *Gud mener, hvad HAN siger* og vi læser, hvad HAN Siger og ikke, hvad mennesker siger, Han siger. Men dette forudsætter bl.a. mere nøjagtig omgang med det inspirerede ord, end mange oversættelser og udlægninger udviser.¹⁾

Fire-foldigheden, som oftes inddelt i 3 og 1, finder vi mange steder i teksten. Læseren kan selv studere firefoldigheden vedrørende:

Tabernaklets materialer og overdækninger.

Ornamenterne på forhængene i Tabernaklet.

Ordens-inddelingen for præsteskabet (Aronitterne) og Levitterne.

Beskrivelsen af Mannaen i ørkenen (1.Mos.16:14,31).

De fire forbudte eller urene dyr.

Guds fire Huse (rejst efter Guddommelig plan): Tabernaklet, Templet (Salomons), Det nye Tempel (Ezekiels), samt 1.Pet.2:5.

Husene bygget af Salomon (1.Kong.7:1,2,8, 6:37).

Guds fire grumme straffedomme over jorden (Ez.14:21. Jer.15:3).

De fire slags kød i 1.Kor.15:39.

De fire herligheder i 1.Kor.15:40.

De fire måder legemet er sået og oprejst (1.Kor.15:42-49).

Den fortabte søns hjemkomst; velkomsten (Luk.15).

"De halvfjerdsindstyve" (Luk.10:4).

Gud vidnesbyrd på jorden (Heb.2:4).

Fire-foldighed af personer indeholder megen lære:

De fire i Jobs Bog: Eliphaz, Bildad, Zophar (venner); og Elihu (Mellemanden).

Lameks fire børn: Jubal, Jabal, Tubal-Kain (sønner); og Naamah (datter).

De fire bundne med messing:

Samson (Dom.16:21).

Jehoiachim (2.Krøn.36:6).

Zedekiah (2.Kong.25:7. Jer.52:11, 39:7).

Manasseh (2.Krøn.33:11).

ikke

frigivet.

frigivet.

1) Oversættelser er desværre ofte et "kompromis" opnået i såkaldte oversættelseskommisioner, der er samset af folk fra forskellig "observans" - som det så kønt hedder - hvorfor HERRENS EGET ORD presses ind i små menneskeforme kaldet "observanser" og ofte oversættes, som nu herskende mening synes. Om læseren ville notere, hvad Skriften udsiger om "traditioner" og "herskende meninger", da ville hans udgangspunkt være præget af umiddelbar skepsis overfor "herskende mening", og han ville i særlig grad underkaste "traditionen" nøje granskning, for at sikre sig overenstemmelse med Skriften.

De fire, hvis navne blev ændrede:

Abram (1.Mos.27:5).	
Sarai (1.Mos.27:5)	i velsignelse
Jacob (1.Mos.35:10, 32:28).	

Pashur (Jer.20:3).	i dom
--------------------	-------

Fire profetinder i GT:

Miriam (2.Mos.15:20).	
Deborah (Dom.4:4).	gode
Huldah (2.Kong.22:14).	

Noadiah (Neh.6:14).	ond
---------------------	-----

De fire i ildovnen:

Shadrach.	
Meschach.	mennesker
Abednego.	

En Guds-søn (engel)	ånd
---------------------	-----

Nogle få eksempler på fire-foldighed:

Satans fire navne i Åb.20:2:

Dragen (oprørsk og frafalden).
Den gamle Slange (forførisk).
Djævelen (anklagende).
Satan (personlig).

Regnbuen, der specielt viser hen til jorden og dom, er omtalt fire gange: to gange i GT (1.Mos.9 og Ez.1:28) og to gange i NT (Åb.4:3, 10:1).

Jordens fylde af materiel velsignelse er beskrevet i Es.60:17:

"Jeg vil sætte Guld istedet for Kobber, og sætte Sølv istedet for Jern;
og Kobber istedet for Træ og Jern istedet for Sten".

Lidelse, der netop er knyttet til vor jordiske sfære, er firefoldigt beskrevet i 2.Kor.4:8,9:

"Vi.....trænges, men stænges ikke inde,
vi ere tvivlrådige, men ikke fortvivlede,
forfulgte, men ikke forladte,
nedslagne, men ikke ihjelslagne".

FEM, 5

Fem er fire plus een. Vi har i Bibelen åbenbaringen af et folk, kaldet ud fra verdenen og menne-
skheden: frelst og forløst til at vandre med Gud fra jorden til Himmelen. Således følger forløsning og frelse
efter skabelse, i og med at skabningen kom under forbandelse og "blev forfængelig"; mennesket og skab-
ningen må forløses. Vi ser således:

- 1.Faderen
- 2.Sønnen
- 4.Skabningen/Skabelsen
- 5.Forløsningen

Fem er *nådens* tal: Guddommelig styrke føjet til og gjort fuldstændig i skabningens svaghed. Guddommelig
velvilje ufortjent og uovervindelig. Nåde er velvilje - men velvilje vist mod den uværdige.

Ordet "jorden" (Ha-eretz) har gematriaen 296: et multiplum af 4.

Ordet "Himlene" (Ha-shemayem) har gematriaen 395: et multiplum af 5.

Gematriaen af hē charis ("nåden") er $725 = 5^2 \times 29$.

Den numeriske værdi af "Min nåde er tilstrækkelig for dig" (arkei soi hē charis mou) er $1845 = 5 \times 3^2 \times 41$. Guds nåde mod os er uforskyldt, ufortjent og frit givet til os (Rom.3:24. "Alle have jo syndet og dem fattes æren fra Gud, og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af Hans nåde").

Således, da Gud kaldte Abram og gjorde en ubetinget pagt med ham og hans sæd: derfor er tallet fem stemplet på denne pagt og den gjordes med fem ofringer (1.Mos.15:9). Det er bemærkelsesværdigt, at da Gud derefter ændrede Abrams navn til Abraham (1.Mos.17:5), skete ændringen meget simpelt men signifikant (for der ingen tilfældighed over Guds handling.) ved at indsætte i midten af navnet alfabetets femte bogstav (hey) - symbolet for tallet fem - således: AbraHam.

Den femte bog i Bibelen ophøjer Guds nåde og fremstiller specielt det faktum, at det var for Guds Eget Navns skyld, at Han kaldte og udvalgte og velsignede folket (Læs 5.Mos.4:7,20,32,37, 8:11,17 etc.). Ligeledes den femte Psalmernes bog. Den femte Psalme i den Første bog refererer specielt til Guds velvilje eller nåde. Ps.5:13:

"Thi Du, Herre, velsigner en retfærdig, Du dækker ham (heb."kroner ham") med nåde, som et skjold".

"Sten"-kongedømmet (jvf.Dan.) vil være det femte kongedømme, efterfølgende de fire forudgåede verdensmagter: denne verdens kongedømmer skal være vor Herres Kongedømme og Hans Salvedes og Han skal regere i Herlighed og nåde.

Fem glatte sten valgtes af David, da han mødte giganten Goliath, Israels fjende (1.Sam.17:40): særlig udtrykkende hans egen svaghed, hvortil føjedes Herrens styrke - og han var stærkere i sin svaghed end i Sauls rustning. Bemærk, at David brugte kun den ene sten og ikke de andre fire.

"Og fem af eder skulle forfølge hundrede og hundrede af eder skulle forfølge titusinde"(3.Mos.28:8), hvilket udtrykker samme sandhed som Rom.8:31:"Er Gud for os, hvem kan da være imod os?". Vi bør notere, at det ikke er fem, der skulle forfølge hundrede, men fem af eder - fem af dem, som Gud har forløst og frelst og hvem Han styrker med Sin Egen styrke.

Tabernaklet har fem som sit gennemgående tal; næsten alle mål er multipla af fem, idet vi bemærker, at tilbedelse i sig selv er af nåde:

"De sande tilbedere skulle tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi det er sådanne tilbedere Faderen vil have. Gud er Ånd, og de, som tilbede Ham, bør tilbede i ånd og sandhed"
(Johs.4:23,24).

"Salig er den, som Du udvælger og lader komme nær" (Ps.65:5).

Tilbedelsens bog er 3.Mosebog, der i den hebraiske kanon har titlen "Han KALDTE". Gud siger os, hvorledes Han ønsker vi skal nærme os Ham. Iøvrigt - selvom det kunne have været fremhævet under tallet 3 - er 3.Mosebog bemærkelsesværdig derved, at den næsten udelukkende består af direkte Guddommelig tale og er stemplet med tallet 3, hvilket er "passende". Åbningsordene er "Og Herren talede", hvilket udtryk forekommer i bogen 36 gange ($3^2 \times 2^2$).

"Jeg er Jehovah": 21 gange (3×7).

"Jeg er Jehovah eders Gud": 21 gange (3×7).

"Jeg Jehovah ER" forekommer 3 gange og "Jeg Jehovah GØR" forekommer 2 gange, eller tilsammen 5 gange (21:15, 22:9, 19:1, 20:26, 21:8).

Vi bemærker endelig vedrørende Tabernaklet, at gematriaen af *Hebræerbrevets* skildring af Tabernaklet (Heb.9:2-10) er 103.480, hvor faktorerne af dette tal er $5 \times 8 \times 13 \times 199$: fem er nådens tal; fire er verdens tal (den sfære i hvilken nåden manifesteres); tretten er syndens (idet al synd essentielt er ulydighed mod Gud) og soningens tal.

Præpositionerne forbundne med stedfortrædelse brugt i forbindelse med soning - udtrykkende Kristi død på vegne af Sit folk - forekommer også i multipla af fem:

huper, der betyder "på vegne af", "i interessen af" forekommer 585 gange med faktorerne $5 \times 13 \times 9 =$ nåde, soning, dom.

peri udtrykker nogenlunde det samme, med meningen "vedrørende" og forekommer 195 gange: $5 \times 13 \times 3 =$ nåde, soning, Guddommelighed og fuldstændighed (således indikerer også dette - som det fremgår så tydeligt fra Skriften ellers - at det var GUD SELV, nemlig Kristus, Der bar vor synd på korset). Den hellige salveolie (2.Mos.30:23-25) var stemplet med tallet fem, fordi den adskilte til Gud af nåde (for adskillelse til Herren er kun af nåde). Den var fra Gud og derfor af nåde. Olien bestod af fem dele:

1. Myrrha, 500 sekel (5 x 100)
 2. Kanelbark, 250 sekel (5 x 50)
 3. Calmus, 250 sekel (5 x 50)
 4. Casia, 500 sekel (5 x 100)
- fire krydderier, samt
5. Olivenolie, 1 hin.

Røgelsen (2.Mos.30:34) bestod også af fem dele: fire vellugtende urter plus salt (heb. mah-lach. Forekommer kun her, i 3. Mos.2:13 og Ez.16:4, hvoraf meningen af verbet kan ses). Røgelsen var ren, saltet, hellig og måtte ikke efterlignes, thi den symboliserede Kristi gerninger, gennem hvilke - og *kun* derigennem - "de helliges bønner" stiger op. Vore bønner er kun rigtige bønner, når de går igennem Ham og Hans fortjenester. Røgen fra røgelsen blev altid forbunden med røgen fra brændofret! - og det var ilden fra bronzealteret, der antændte røgelsen på guldalteret: d.v.s. det var ild fra Herren og *ikke ild af jordisk oprindelse*, men ild, der oprindeligt kom fra Himmelen (3.Mos.9:24. Dom.6:21. 1.Kong.18:38. 1.Krøn.21:26. 2.Krøn.7:1). Røgelse antændt med "fremmed ild" straffedes med øjeblikkelig død (3.Mos.10:1. 4.Mos.3:4, 26.61) og røgelse ej fremstillet af de givne ingredienser måtte ikke ofres (2.Mos.30:9). Disse bestemmelser er vægtige, når vi ser vore bønner typificeret i røgelsen; vore ord er intet i sig selv, men Kristi forud-gerning er alting. David sagde:

"Lad min bøn stå som et røgelsesoffer for Dit ansigt, min hænders opløftelse som et aften-madoffer (brændoffer)". (Ps.141:2)

Åb.8:3,4: "Og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle *føje den til* alle de helliges bønner..... og røgen af røgelsen steg op *med* de helliges bønner, fra engelens hånd for Guds åsyn".

Nogle få eksempler på ord og udtryk, der kun forekommer fem gange:

Paraklêtos: "Talsmand" forekommer fem gange som følger:

1. "Og Jeg vil bede Faderen og Han skal give eder.....EN ANDEN TALSMAND til at hos eder evindeligt.....Den SANDHEDENS ÅND, Som verden ikke kan modtage, thi den ser Den ikke og kender Den ikke; men I kende Den, thi Den bliver hos eder og skal være i eder" (Johs.14:16,17).
2. "Men.....TALSMANDEN, DEN HELLIGÅND, Som Faderen vil sende i Mit Navn, Han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting, som Jeg har sagt eder" (Johs.14:26).
3. "Men, når.....TALSMANDEN kommer, Som Jeg skal sende eder fra Faderen.....SANDHEDENS ÅND, SOM UDGÅR FRA FADEREN, da skal Han vidne om Mig" (Johs.15:26).
4. "Thi går Jeg ikke bort, da kommer.....TALSMANDEN ikke til eder, men går Jeg bort, så vil Jeg sende HAM til eder. Og når HAN kommer, skal HAN overbevise verden om Synd og om Retfærdighed og om Dom..... Men når HAN, SANDHEDENS ÅND, kommer, skal HAN vejlede eder til hele Sandheden; thi HAN skal ikke tale af Sig Selv, men hvad som helst HAN hører, skal HAN tale, og de kommende ting skal HAN forkynde eder. HAN skal herliggøre Mig; thi HAN skal tage af Mit og forkynde eder. ALT, HVAD FADEREN HAR, ER MIT; derfor sagde Jeg, at HAN skal tage af Mit og forkynde eder". (Johs.16:7-15)
5. "Og dersom nogen synder, have vi.....EN TALSMAND hos Faderen JESUS KRISTUS, DEN RETFÆRDIGE og Han er en Forsoning for vore synder, dog ikke alene for vore, men også for hele verdens" (1.Johs.2:1,2).

Ikke blot fremgår det tydeligt, at HelligÅnden er en Person, sendt af nåde, men vi får også ved at sammenholde disse fem steder et indtryk af Guddommens Tre-enighed.

"Min sjæl, lov Herren": alle gangene i Psalmerne 103 og 104 (103:1,2,23. 104:1,35), hvilke Psalmer er lovprisningspsalmer over Herrens nåde.

"Guds Rige (Kongedømme)" forekommer fem gange i Matthæus-evangeliet, der ellers udelukkende taler om "Himmerigs Rige" (Himmelens Kongedømme) - idet vi prøver de ting, der er forskellige og ikke sammenblander to ting, hvorom HelligÅnden benytter et forskelligt udtryk. Himmelens Kongedømme refererer til jorden og Kongedømmet, der etableres der. Guds Kongedømme er det samlende overbegreb: nemlig Guds større nådens herredømme, inklusive Himmelens Kongedømme. Vi vender tilbage til disse begreber. (Matth. 6:33, 12:28, 19:24, 21:31,43).

SEKS, 6

Seks er enten 4 plus 2, d.v.s. menneskets verden(4) med menneskets fjendskab mod Gud bragt ind (2). Eller 5 plus 1, d.v.s. Guds nåde gjort uden effekt p.g.a. mennesket, der lægger til eller ændrer den eller korrumpere den. Eller seks er 7 minus 1, d.v.s. mennesket kommer til kort, hvad angår åndelig perfektion. Tallet har således i alle tilfælde med *mennesket* at gøre: den manglende perfektions tal; menneskets tal uden Gud, uden Kristus.

Mennesket skabtes på den sjette dag og bør arbejde seks dage. Tallet er derfor også menneskets arbejdes tal til forskel fra Guds hvile. Det markerer færdiggørelsen af skabelsen som Guds arbejde og signifierer derfor også verdslig fuldstændighed.

Slangen skabtes også på den sjette dag (d.v.s. dyret, hvori Satan inkarnerede sig).

Det sjette bud vedrører mord: drab af et med-menneske.

Den sjette passus i "Fader Vor" beskæftiger sig med synd.

Cains efterkommere er kun givet til den sjette generation.

Når tallet tolv (12) - tallet for regeringsmæssig perfektion - deles, indicerer det manglende perfektion i regeren og administration: Salomons trone havde seks trin (1.Kong.10:19) og hans kongedømme blev snart delt. Skue-brødet 12 brød deltes i to på seks (3.Mos.24:6).

Brænd-ofret i 1.Mos.22 (Isak) er omtalt seks gange (versene 2,3,6,7,8,13), fordi det syvende var det Guddommelige stedfortrædende offer, som Gud Selv ville udse Sig (vers 8).

De seks år af Athalias regentskab var seks års usurpering af Davids trone (2.Kong.11. 2.Krøn.23). Athalia satte sig for - som hun troede - at udrydde hele den kongelige sæd, men een søn, Joash, reddedes: — gemt i Guds Hus i seks år med Josjeba. Hendes husbond Jojada, i det syvende år, "tog mod til sig" og samlede for Joash ved at gentage Jehovahs løfte: "Kongens søn skal være konge, således som Herren sagde om Davids sønner". Joash fremstilledes på tronen i det syvende år og alle hans fjender ødelagdes. Hele beretningen er særdeles spændende og lærerig i typificeringen af Kristus.

Seks gange anklages Jesus for at være besat :

1. Mark.3:22 og Matth.12:24: "Han er besat af Beelzebul"

2. Johs.7:20: "Du må jo være besat"

3. Johs.8:48: "Sige vi ikke med rette.....at Du har Djævelen"

4. Johs.8:52: "Nu ved vi, at Du er besat af en ond ånd"

5. Johs.10:20: "Han har Djævelen og raser"

6. Luk.11:15: "Det er ved hjælp af Beelzebul.....Han uddriver onde ånder"

Således menneskets fjendskab til Herren Jesu Person og gerning. Ovenstående er givet i den kronologiske rækkefølge (der iøvrigt i struktur er en introversion).

Lad os endelig notere og lære af de seks steder og former for modstand mod at gøre Guds arbejde, som de er beskrevet i Nehemias' Bog. Og bemærk, hvorledes Nehemias imødegik hvert enkelt angreb. Fjenden manifesterede følgende typer af modstand:

1. Ærgelse (2:10).

2. Spot og hån (2:19).

3. Vrede, harme og spot (4:1-4).

4. Stor vrede, sammensværgelse og åbent angreb (4:7,8).

5. Konference: - "opfordrede til sammenkomst"(6:1,2). "Kom derfor og lad os tales ved"(vers 7). Dette var "for at vi (Nehemias og hans fæller) skulle lade hænderne synke, så arbejdet ikke blev til noget".

6. Falske venner (6:10-14). Den farligste modstand af alle. Satan forklædt som "en lysets engel" søger at skæmme, hindre og standse arbejdet.

Nehemias' erfaringer er ikke uaktuelle, hvorfor den måde Skriften beretter om, hvorledes han imødegik de enkelte angreb, er lærerig for os alle.

SYV, 7

Vi vil endelig kort omtale tallet syv(7), idet det forudgående blot er tiltænkt som en beskeden introduktion til et særdeles omfattende emne, der er fyldt med rigdom for den troende, der er overbevist om Skriftens fuldstændige og absolutte inspiration.

Syv (7) er det store tal for åndelig perfektion og indtager en fremtrædende plads i Bibelen som Guds ord. Syv-tallet er i ganske overvældende grad stemplet på Guds skrevne ord. Selv som tal er ordet "syv" og tallet "syv" brugt som intet andet tal. Syv og dets sammensætninger forekommer som multipla af syv i GT:

"Syv" forekommer 287 gange = 7×41 .

"Syvende" forekommer 98 gange = 7×14 .

"Syvfoldig" forekommer 7 gange.

De tre ovenstående tal er selvfølgelig et multiplum af 7, men bemærkelsesværdig: $287 + 98 + 7 = 392$. $392 = 7^2$ plus 7^3 eller 8×7^2 .

Syv i kombination med andre tal (f.eks. syv og halvtreds, etc.) forekommer 112 gange = 7×16 . Halvfjerds (syvti) forekommer 56 gange = 7×8 .

Halvfjerds i kombination med andre tal forekommer 35 gange = 7×5 .

HERRENS ORD er rene ord. De er ikke "englelige" ord (2.Kor.12:4. 1.Kor.13:1), eller ord til, d.v.s. henvendende sig til Himmelen, men ord benyttet af mennesker på denne jord: menneskeord, og derfor renses de fuldstændigt, ligesom sølv i en rense-ovn. I Psalme 12:7 ser vi figuren *Ellipsis*, der nødvendiggør, at ordet "ord" gentages fra den forudgående passus. Så kan vi oversætte præpositionen lamed med "til" i dens naturlige betydning (1898 oversætter præpositionen med "af", hvilket giver en i sammenhængen mærkelig mening; 1948 henviser til "yderligere to i sammenhængen uforståelige ord"! Det synes ikke at falde oversætterne ind, at *deres* forståelse kunne svigte overfor Herrens ord. Det er altid teksten, "der er usikker". Ingen af oversættelserne erkender den tilstedeværende *Ellipsis* og er derfor ikke istand til at oversætte lamed ordret med "til" i betydningen "vedrørende" eller "henvendt til".

Ps.12:7

A/ "Herrens Ord ere rene Ord,

B/ som sølv smeltet i en ovn:

(A/ (Ord) til jorden,

(B/ lutret syv gange".

Syv (shevah) er fra roden savah: "at være fyldt" eller "tilfredsstillet", "have nok af", hvorfor ordet "syv" domineres af denne rod, for på den syvende dag hvilede Gud efter skaber-værket: det var fuldstændigt, godt og perfekt.

Abrams syv-foldige velsignelse i 1.Mos.12:2,3

"Jeg vil gøre dig til et stort folk,
Og Jeg vil velsigne dig,
Og gøre dit navn stort,
Og vær en velsignelse;
Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig,
Og forbande dem, der forbander dig;
I dig skal alle jordens slægter velsignes"

Herrens syv-foldige pagt med Israel (2.Mos.6:6-8). Syv gange forekommer udtrykket "Jeg vil" i disse få vers og stempler dem med åndelig perfektion. Forudgående ser vi "Jeg har" gentaget tre gange (v.4,5), hvilket indikerer den Guddommelige basis for velsignelsen:

Jeg har oprettet Min pagt med dem, etc.
Jeg har hørt israelitternes klageråb, etc.
Jeg har ihukommet Min pagt.

Derefter følger den syvfoldige velsignelse:

Jeg vil udføre eder fra ægypternes byrder,
 Jeg vil frie eder af eders trældom,
 Jeg vil udløse eder,
 Jeg vil tage Mig eder til et folk,
 Jeg vil være eder en Gud,
 Jeg vil indføre eder i landet,
 Jeg vil give eder det til ejendom.

Vi vil foreløbigt gøre holdt her. Hele del I af nærværende bog tilsigter blot i beskeden omfang at henlede opmærksomheden på nogle af Bibelens mange rigdomme, for den, der ønsker at finde. Den interesserede læser hevises til bibliografien for videre studier. Hvad særligt numerologien angår, skal det nævnes, at det forudgående blot er et mindre udpluk fra Dr.E.W.Bullingers værk "Number in Scripture", der nu er genoptrykt hos Kregel i USA.

Vi skal nu i del II søge at befatte os med Guds frelsesplan mere sammenhængende og beder i den forbindelse læseren om blot een ting: om han selv, hvad angår det efterfølgende, vil "ransage Skrifterne, om disse ting forholdt sig således".
